DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, dnia 31 grudnia 1968 r. **Nr 14/5* gr** Poz. 29—30

Treść

29.

OKÓLNIK Nr PD 4923/3/68

z dnia 27 listopada 1968 r.

w sprawie uchylenia pism okólnych dotyczących wykładni przepisów o podatku dochodowym od spółdzielczości.

Ministerstwo Finansów uchyla następujące pisma okólne dotyczące wykładni przepisów uchwały Nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski z 1967 r. Nr 1, poz. 8 i z 1968 r. Nr 35, poz. 234) i zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 września 1966 r. w sprawie skali podatku dochodowego od jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy (Monitor Polski z 1966 r. Nr 53, poz. 257 i z 1968 r. Nr 22, poz. 144):

1) z dnia 3 września 1955 r. Nr PD 69/55 w sprawie stosowania przepisów uchwały Nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 12, poz. 51),
2) z dnia 29 grudnia 1964 r. Nr PD 5797/Sp1/64;
3) z dnia 23 marca 1965 r. Nr PD 1422/Sp1/65,
4) z dnia 21 lipca 1965 r. Nr PD 2739/Sp1/65,
5) z dnia 30 września 1965 r. Nr PD 4054/Sp1/65,
6) z dnia 11 grudnia 1965 r. Nr PD 5755/Sp1/65,
7) z dnia 18 kwietnia 1966 r. Nr PD 1573/Sp1/66,
8) z dnia 8 października 1966 r. Nr PD 4570/3/66,
9) z dnia 28 października 1966 r. Nr PD 4932/3/66,
10) z dnia 21 stycznia 1967 r. Nr PD 5288/3/66,
11) z dnia 15 lutego 1967 r. Nr BT/G 4563/8/67,
12) z dnia 5 lipca 1967 r. Nr PD 2557/3/67.

PODSEKRETARZ STANU
J. Trendota

30.

OKÓLNIK Nr 12

z dnia 14 grudnia 1968 r.

w sprawie stosowania przepisów dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych.

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87, z 1965 r. Nr 46, poz. 288 i Nr 51, poz. 316) na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1, dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia się, co następuje:

1. Powołane w okólniku artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87, z 1965 r. Nr 46, poz. 288 i Nr 51, poz. 316).

PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

Do art. 4

2. Jeżeli nieruchomość stanowi współwłasność dwu lub więcej osób, dokonuje się jednego wymiaru podatku dla całej nieruchomości, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 7 ust. 2. W nakazie płatniczym, obejmującym wymiar dla całej nieruchomości, należy uczynić wzmiankę, jaka kwota z ogólnej kwoty wymierzonego podatku dla całej nieruchomości, przypada na każdego ze współwłaścicieli w stosunku do przypadającej na każdego idealnej części we współwłasności nieruchomości. Jeżeli jednak poszczególni współwłaściciele nieruchomości zajmują faktycznie części nieruchomości odpowiadające idealnej części nieruchomości przypadającej na każdego z nich, należy dokonać podziału ogólnej kwoty wymierzonego podatku dla całej nieruchomości na poszczególnych współwłaścicieli w taki sposób, żeby przypadająca na każdego z nich część podatku odpowiadała podatkowi należnemu od zajętej przez poszczególnego współwłaściciela części budynku przy uwzględnieniu wartości czynszowej i stawki podatku właściwej ze względu na podmiotowe cechy każdego współwłaściciela. Tak sporządzony nakaz płatniczy w tylu egzemplarzach, ilu jest współwłaścicieli, należy doręczyć każdemu ze współwłaścicieli.

   Przypisu podatku należy jednak dokonywać w jednej kwocie na jednej karcie kontowej, założonej dla całej nieruchomości, ponieważ nieruchomość stanowi jednostkę podatkową, natomiast w rubr. 1 karty należy uwidocznić nazwiska wszystkich współwłaścicieli ze wskazaniem ich udziału we współwłasności.
   Jeżeli współwłaściciele opłacają odrębnie podatek przypadający na każdego z nich, przy kontowaniu wpłat w kartach kontowych należy zamieszczać w uwagach wzmiankę wskazującą, który ze współwłaścicieli dokonał danej wpłaty.

   W przypadku, gdy na części nieruchomości zostało ustanowione prawo użytkowania, obowiązek podatkowy ciąży na właścicielu nieruchomości i na użytkowniku w stosunku do użytkowanej przez każdego z nich części budynku.

3. Stosownie do przepisów ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości rolne na własność Państwa (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 15) rolnik, który przekazał na własność Państwa gospodarstwo rolne o obszarze conajmniej 5 ha może zatrzymać na własność budynki

*) Ostatni numer w tym roku.

wchodzące w skład przekazanych Państwu nieruchomości. Budynki te stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności. Ponadto rolnik otrzymuje w dożywotnie użytkowanie wydzieloną działkę gruntu. Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. działka ta wolna jest od świadczeń na rzecz Państwa. Zwolnienie to dotyczy również podatku od nieruchomości od budynków jako związanych z działką wykorzystywaną na cele rolnicze, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 5 pkt 2, tj. gdy budynki zostały wynajęte lub wydzierżawione na cały rok kalendarzowy na cele nierolnicze.

4. Organy do spraw gospodarki mieszkaniowej prezydiów rad narodowych zawierają z osobami zainteresowanymi umowy dzierżawy terenów przeznaczonych pod budowę garaży pod warunkiem wybudowania na tych terenach garaży stałych określonego typu.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 3 na dzierżawcach omawianych terenów i garaży ciąży obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości. Ponieważ garaże te są budynkami w całości zajętymi przez dzierżawcę podatek należy ustalać w wysokości określonej w art. 9 ust. 1 pkt 5 lit. a) lub d), nie ustalając odrębnie podatku od lokali. Podstawę opodatkowania stanowi wartość czynszowa w wysokości czynszu wynikającego według tabeli Nr 5, stanowiącej załącznik do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe i wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 245, z 1959 r. Nr 1, poz. 5, z 1960 r. Nr 6, poz. 34 i z 1961 r. Nr 59, poz. 325), przy uwzględnieniu 50% obniżki czynszu przysługującej osobom, które opłacają czynsz za lokale mieszkalne według tabeli Nr 1, stanowiącej załącznik do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie czynszów najmu za lokale mieszkalne (Dz. U. z 1965 r. Nr 35, poz. 224) i 80% obniżki, przysługującej inwalidom wykorzystującym garaże na przechowywanie pojazdów motorowych, przystosowanych do użytku ze względu na kalectwo lub wykorzystującym je na przechowywanie wózków inwalidzkich.

5. W odniesieniu do budynków stanowiących własność Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, w których mieszczą się schroniska prowadzone przez dzierżawców obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości ciąży na Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym.

Do art. 5 pkt 1.

6. Podatkowi od nieruchomości podlegają tylko takie budynki i zabudowania uboczne, które są nieruchomościami w rozumieniu przepisów prawa cywilnego.

7. Pojęcie gospodarstwa rolnego określają przepisy o podatku gruntowym. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego, jeżeli wykonywane w tych budynkach świadczenia nie podlegają podatkowi obrotowemu. Budynki w całości zajęte na cele użytkowe, w których wykonywane są świadczenia podlegające przepisom o podatku obrotowym, np. kuźnie, młyny podlegają podatkowi od nieruchomości, choćby świadczenia te były wykonywane w warunkach uzasadniających zwolnienie od podatku obrotowego,

2) budynki mieszkalne zajęte przez osoby prowadzące gospodarstwo rolne i członków ich najbliższej rodziny oraz przez osoby, zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę, jak również przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

Jeżeli prowadzącym gospodarstwo rolne jest dzierżawca a obowiązek podatkowy w podatku gruntowym ciąży na właścicielu tego gospodarstwa, za związany z gospodarstwem rolnym uważa się budynek mieszkalny dzierżawiony łącznie z gospodarstwem rolnym. Jeżeli właściciel budynku nie związanego z gospodarstwem rolnym jest równocześnie dzierżawcą gruntu i prowadzi na nim gospodarstwo rolne, to okoliczność ta sama przez się nie zmienia charakteru budynku, wobec czego od tego budynku należy się podatek od nieruchomości.

Za członków najbliższej rodziny uważa się osoby wymienione w przepisach o podatku gruntowym, a mianowicie: krewnych wstępnych i zstępnych, ich małżonków, rodzeństwo i ich małżonków, małżonka oraz rodziców, rodzeństwo i dzieci małżonka. Za innego domownika uważa się osobę pozostającą we wspólnym gospodarstwie domowym, a nie będącą członkiem najbliższej rodziny.

8. Przepisy nie uzależniają uznania budynków za związane z gospodarstwem rolnym od położenia ich bezpośrednio na gruncie gospodarstwa rolnego. Jeżeli jednak budynki położone są w znacznej odległości od gospodarstwa rolnego uważa się je za związane z gospodarstwem rolnym tylko wówczas, gdy prowadzenie gospodarstwa rolnego stanowi główne źródło utrzymania właściciela budynków.

Wyjaśnienie zawarte w zdaniu pierwszym odnosi się m. in. do budynków pozostających we władaniu państwowych gospodarstw rolnych i budynków państwowych gospodarstw hodowli roślin, zajętych na biura (administrację) tych gospodarstw oraz na mieszkania pracowników zatrudnionych w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę. Budynki te należy traktować jako związane z gospodarstwem rolnym i wolne od podatku od nieruchomości.

Dla celów podatku od nieruchomości pod pojęciem gospodarstwa rolnego należy rozumieć również gospodarstwa leśne. W związku z tym wolne są od podatku od nieruchomości, jako związane z gospodarstwem leśnym, budynki gajówek, leśnictw i nadleśnictw.

Podlegają natomiast opodatkowaniu te budynki, będące we władaniu wspomnianych jednostek, w których wykonywane są świadczenia podlegające przepisom o podatku obrotowym, budynki wynajęte lub wydzierżawione dla celów nierolniczych oraz budynki będące we władaniu rejonowych zarządów hodowli roślin i okręgowych zarządów lasów państwowych jako służące celom administracyjnym przedsiębiorstwa.

9. Piwnice nie przynależne do lokali mieszkalnych, lecz stanowiące odrębne pomieszczenia zajmowane pod uprawę pieczarek oraz wszelkie inne pomieszczenia w nieruchomościach służące tym celom należy traktować jako związane z gospodarstwem rolnym i nie podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ na podstawie przepisu § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1955 r (Dz. U. z 1968 r. Nr 6, poz. 40) uprawę pieczarek uważa się za dział specjalny gospodarstwa rolnego, bez względu na to, czy prowadzona jest przez podatnika podatku gruntowego, czy przez osoby nie będące podatnikami tego podatku.

10. Z obszaru gruntów podlegających opodatkowaniu wyłącza się grunty pod budynkami, pod zabudowaniami ubocznymi, podwórzami, przejazdami, dojazdami, zieleńcami oraz obszary położone przy budynkach mieszkalnych, uznane za nieużytki w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

Do art. 5 pkt. 3.

11. Za grunty niezabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, bez względu na miejsce położenia

i sposób użytkowania, uważa się grunty, na których nie znajdują się budynki i które nie są zorganizowane jako gospodarstwa rolne. Częściowe zabudowanie gruntu nie stanowi przeszkody do uznania go za niezabudowany, jeżeli zabudowania te nie wyczerpują w całości przeznaczenia gruntu (np. kantor przy składzie węgla).

Do gruntów nie zabudowanych, nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego należy w szczególności zaliczyć place niezabudowane, które według miejscowych zatwierdzonych planów zagospodarowania przestrzennego, a w miescowościach nie posiadających tych planów, według wytycznych właściwych organów planowania przeznaczone zostały na zabudowę, która może być podjęta już w roku podatkowym, place składowe i przemysłowe oraz grunty nie zabudowane, użytkowane wprawdzie w sposób rolniczy lecz nie zorganizowane jako gospodarstwo rolne.

Należy zwrócić uwagę, iż grunty nie zabudowane, wyłączone od zabudowy z mocy przepisów prawnych, np. grunty przeznaczone przez właściwe organy planowania na parki, skwery, obszary zalesione lub podlegające zalesieniu, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ korzystają ze zwolnienia od podatku z mocy art. 6 ust. 1 pkt 14).

Nie podlegają podatkowi od nieruchomości ogrody działkowe, jako podlegające przepisom o podatku gruntowym.

12. O uznaniu gruntów za niezorganizowane jako gospodarstwo rolne decyduje organ finansowy po zasięgnięciu w wątpliwych przypadkach opinii właściwego Kółka Rolniczego, a w przypadku gdy na danym terenie takie Kółko nie istnieje, po zasięgnięciu opinii Powiatowego Związku Kółek Rolniczych. Uznanie, że posiadacz gruntu prowadzi gospodarstwo rolne, zależy w każdym przypadku od warunków prowadzenia gospodarstwa, tj. od rodzaju gospodarki, sposobu eksploatacji, posiadania inwentarza żywego i martwego, przy czym istotne znaczenie ma również i ta okoliczność, czy grunt traktowany jako teren uprawny względnie jako teren hodowli stanowi stały warsztat pracy i istotną (chociażby nie wyłączną i nie główną) podstawę egzystencji osoby prowadzącej gospodarstwo.

Okoliczność, czy dany grunt jest zorganizowany jako gospodarstwo rolne powinna być w każdym poszczególnym przypadku ustalona indywidualnie. Porównanie w tym celu rzeczywistych przychodów podatnika z gruntów z przychodami osiąganymi przez niego z innych źródeł nie może ograniczyć się tylko do porównania cyfrowego tych przychodów, ale dla oceny, co stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika należy brać pod uwagę i inne okoliczności jak np. rodzaj i charakter tych innych przychodów. Okoliczność osiągania przez rolnika przychodów z innych poza gospodarstwem rolnym źródeł (np. z furmaństwa, rzemiosła, z pracy zarobkowej na budowach itp.) nie uzasadnia pociągnięcia do opodatkowania podatkiem od nieruchomości gruntów zorganizowanych jako gospodarstwo rolne, uprawianych przez rolnika.

Przykłady:

a) Pracownik posiada 0,25 ha gruntu przy budynku mieszkalnym i pobiera wynagrodzenie w kwocie zł 1.500 miesięcznie podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń.

   Faktyczna przychodowość z 0,25 ha gruntu wynosi np. 2.000 zł rocznie, a więc jest znacznie niższa od przychodu z wynagrodzenia pobieranego przez pracownika. Należy uznać pobierane wynagrodzenie za istotną podstawę utrzymania. Grunt należący w konkretnym przypadku do budynku nie związanego z gospodarstwem rolnym podlega opodatkowaniu łącznie z budynkiem podatkiem od nieruchomości, a nie podatkiem gruntowym.

b) Właściciel 0,25 ha gruntu przy budynku mieszkalnym dzierżawi ponadto 1,25 ha gruntu i utrzymuje konia dla uprawy roli, a nadto w innych celach zarobkowych. Przychód z własnego gruntu i przychód z gruntu dzierżawionego oraz przychód z zarobkowania koniem stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika. Cała działalność podatnika sprowadza się w tym przypadku do prowadzenia rolnictwa. W danym przypadku ciąży obowiązek w zakresie podatku gruntowego zarówno na właścicielu 0,25 ha gruntu, jak i na właścicielu 1,25 ha gruntu.

c) Właściciel 0,5 ha gruntu przy budynku mieszkalnym pracuje w danym roku przy budowlach. Zarobek jego jest niewspółmiernie wyższy od przychodów z gruntu, jednak ze względu na to, że zarobkowanie podatnika jest dorywcze, a mianowicie uzależnione jest od dokonywania w danym okresie robót budowlanych — należy uznać że istotną podstawą utrzymania podatnika są przychody z gruntu, jako stanowiące stałe źródło przychodów podatnika. Podatnik powinien opłacać podatek gruntowy.

d) Emeryt posiada 0,20 ha gruntu przy budynku mieszkalnym i pobiera rentę w kwocie 800 zł miesięcznie. Faktyczna przychodowość z 0,20 ha gruntu wynosi np.1.800 zł rocznie. Ponieważ w danym przykładzie dochód roczny z gruntu jest niższy od pobieranej renty — podatnik powinien opłacać podatek od nieruchomości.

   W przypadku jednak, gdy realny przychód z 0,20 ha gruntu w większym stopniu zapewnia podatnikowi utrzymanie niż pobierana renta np. w przypadku prowadzenia przez emeryta na tym gruncie specjalnych działów gospodarki rolnej, jak warzywnictwo itp. i w związku z tym sprzedaży produktów osiągniętych z tego gospodarstwa, należy przyjąć, że przychód z gruntu stanowi istotną podstawę utrzymania podatnika. W tym przypadku podatnik od posiadanego gruntu powinien opłacać podatek gruntowy, a nie podatek od nieruchomości.

Do art. 6 ust. 1 pkt. 1.

13. Budynki przedsiębiorstw państwowych zajęte w całości na urządzenia socjalne jak np. żłobki, przedszkola, świetlice, ośrodki zdrowia, sanatoria, szpitale, stacje opieki nad matką i dzieckiem wolne są od podatku od nieruchomości, choćby nawet były obiektami majątku trwałego przedsiębiorstwa.

    Wolne są również od podatku zajęte na te cele części budynków, jeżeli wartość ich da się wyodrębnić z ogólnej wartości budynku, będącej podstawą amortyzacji.

    Podlegają natomiast opodatkowaniu budynki przedsiębiorstw państwowych zajmowane na akcję kolonijną oraz na domy wypoczynkowe i na zakładowe domy kultury.

14. Zakłady budżetowe należy dla celów podatku od nieruchomości traktować na równi z jednostkami budżetowymi, wolnymi od podatku od nieruchomości z mocy przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1.

Do art. 6 ust. 1 pkt 2.

15. Nieruchomości Funduszu Wczasów Pracowniczych wolne są od podatku od nieruchomości z mocy art. 6 ust. 1 pkt 2 i nie mają do nich zastosowania przepisy art. 6 ust. 2.

Do art. 6 ust. 1 pkt 6.

16. W przypadku prowadzenia przez rolnika we własnym budynku mieszkalnym, składającym się z więcej niż 4 izb, działalności handlowej na warunkach umowy agencyjnej, budynek w części zajętej na tę działalność podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości bez względu na to, czy rolnik jest podatnikiem podatku obrotowego i dochodowego z tytułu prowadzenia tej działalności, czy podatnikiem podatku od wynagrodzeń. W tym przypadku koszty związane z utrzymaniem lokali, jak wydatki na opał, światło, remonty bieżące itp. oraz czynsz z reguły wkalkulowane są w prowizję. Lokal zajęty na wymienioną działalność należy zatem uważać za wynajęty.

Do art. 6 ust. 1 pkt 15.

17. Na podstawie art. 68—70 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. Prawo Lokalowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227) organem powołanym do sprawowania zarządu budynkami jest organ do spraw mieszkaniowych, który wykonuje zarząd przez: 1)powołane w tym celu przedsiębiorstwa gospodarki mieszkaniowej (miejskie zarządy budynków mieszkalnych, w ramach których działają administracje domów mieszkalnych „ADM"), 2) zakłady budżetowe gospodarki mieszkaniowej (jednostki organizacyjne gospodarki mieszkaniowej podległe prezydiom rad narodowych, działające na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 marca 1961 r. w sprawie nadania formy zakładów budżetowych niektórym jednostkom organizacyjnym gospodarki mieszkaniowej oraz szczegółowych zasad i trybu rozliczenia tych jednostek z budżetami terenowymi — (Mon. Pol. Nr 25, poz. 120). W gromadach względnie w osiedlach, w których własnością Państwa jest nieznaczna ilość domów mieszkalnych, administrację tych domów prowadzą bezpośrednio pracownicy prezydiów.

Przepis art. 6 ust. 15 nie dotyczy budynków pozostających w zarządzie innych niż wyżej wymienione jednostek organizacyjnych oraz budynków nie stanowiących własności Państwa, lecz własność prywatną mimo, że pozostają one w zarządzie przedsiębiorstw gospodarki mieszkaniowej i zakładów budżetowych gospodarki mieszkaniowej.

Do art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a).

18. Przepis ten w odniesieniu do nieruchomości organizacji politycznych, społecznych bądź zawodowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 należy rozumieć w ten sposób, iż nie korzystają ze zwolnienia od podatku od nieruchomości budynki tych organizacji zajęte na cele działalności gospodarczej, podlegającej opodatkowaniu podatkiem obrotowym bez względu na to, czy działalność ta jest prowadzona przez wyodrębnioną w tym celu komórkę, czy też bezpośrednio przez organizacje w ramach działalności statutowej.

Do art. 8 ust. 1.

19. Składową część czynszu stanowią również przewidziane w umowie jednorazowe lub powtarzające się świadczenia najemcy lub dzierżawcy na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego w gotówce i w naturze, w pracy lub w innej formie i z tego względu wartość tych świadczeń wykonywana w ciągu roku, powinna być wliczona jako czynsz do podstawy opodatkowania. Najemca, który przy wynajmie własnym kosztem odbudował lub wyremontował używany przez niego lokal, obowiązany jest do świadczenia na rzecz wynamującego czynszu, na który z reguły składać się będzie zarówno świadczenie w gotówce, jak i równowartość kosztów odbudowy lub dokonanego remontu, przypadająca stosunkowo za każdy rok tego okresu, w którym najemca w zamian za wykonaną odbudowę lub remont zwolniony jest od opłacania w części lub w całości bieżącego czynszu. W takich wypadkach, zgodnie z podstawową zasadą, że podstawę opodatkowania stanowi pełny czynsz, do podstawy opodatkowania w podatku od nieruchomości należy wliczać również część czynszu, uiszczonego równowartością dokonanej odbudowy lub remontu.

20. W przypadku wymienionym w § 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe i wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 245, z 1959 r. Nr 1, poz. 5, z 1960 r. Nr 6, poz. 34 i z 1961 r. Nr 59, poz. 325), jeżeli najemca jest podmiotem gospodarki uspołecznionej, za podstawę opodatkowania należy przyjmować pełny czynsz, w skład którego wchodzi również 50% czynszu zatrzymywanego przez najemcę (dzierżawcę) na remonty budynku.

21. Jeżeli właściciel domu pobiera od najemców uprawnionych do płacenia czynszu według tabeli Nr 1 stawek czynszowych za lokale mieszkalne czynsze wyższe od określonych według tabeli Nr 1, przy ustalaniu podatku od nieruchomości należy przyjmować za podstawę opodatkowania faktyczny czynsz i stosować przy wymiarze podatku stawkę w wysokości 80% podstawy opodatkowania, a w odniesieniu do domów odpowiadających warunkom do uznania ich za domy jednorodzinne stawkę 25%.

22. Jeżeli najemca lokalu mieszkalnego lub zamieszkały z nim członek rodziny prowadzi przedsiębiorstwo sezonowe, podstawę opodatkowania stanowi czynsz według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale mieszkalne za okres całego roku. Zmiana podstawy opodatkowania w ciągu roku może nastąpić tylko w przypadku likwidacji przedsiębiorstwa na stałe.

23. W odniesieniu do budynków podlegających opodatkowaniu od pełnej wartości nieruchomości, będącej podstawą amortyzacji, podstawę opodatkowania stanowi kwota wartości wszystkich obiektów ujawnionych w bilansie przedsiębiorstwa w dziale „Budynki", choćby nawet wartość ta dotyczyła również obiektów pocomniczych.

24. Jeżeli przepisy czynszowe przewidują dla niektórych grup najemców lub kategorii lokali obniżkę stawek czynszowych jako obniżkę obligatoryjną lub uzależnioną od uchwały właściwej rady narodowej bądź prezydium właściwej rady narodowej i obniżki takie zostały wprowadzone w danej miejscowości, to należy je stosować także przy ustalaniu podstawy opodatkowania dla użytkowników lokali we własnych budynkach pod warunkiem, że użytkownicy ci korzystaliby z obniżki stawek czynszowych, gdyby byli najemcami.

25. Podatek od nieruchomości od gruntów dzierżawionych od jednostek gospodarki uspołecznionej ustala się od powierzchni gruntu w m^2.

26. Odrębnie wynajmowane pomieszczenia gospodarcze jak drwalki, komórki itp. jako pomieszczenia nie przynależne do lokali mieszkalnych podlegają opodatkowaniu od czynszu według tabeli Nr 5 stawek czynszowych za lokale użytkowe z 50% obniżką dla najemców opłacających czynsz według tabeli Nr 1 stawek czynszowych za lokale mieszkalne.

Pomieszczenia gospodarcze, zajęte na cele drobnej hodowli zwierząt domowych dla własnych potrzeb nie podpadają pod żadną z tabel stawek czynszowych za lokale użytkowe i za podstawę opodatkowania ich należy przyjmować faktyczny czynsz z tytułu najmu, a w braku

czynszu wartość czynszową ustaloną w oparciu o czynsz pobierany za takie pomieszczenia przez zarządy budynków mieszkalnych.

27. Właściciele pojazdów mechanicznych, z braku dostatecznej ilości pomieszczeń w budynkach, wykorzystują dla celów garażowania samochodów również prowizoryczne garaże, postawione przez nich na dzierżawionych placach, względnie garażują samochody na wolnym powietrzu za opłatą umówionego czynszu dzierżawnego. Ponieważ prowizoryczne zabudowania, jako nie połączone w sposób trwały z gruntem, nie są nieruchomościemi w rozumieniu przepisów prawa i nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości; w omawianych przypadkach podlegają temu podatkowi tylko grunty wydzierżawione pod prowizoryczne garaże oraz grunty, na których garażowane są samochody na wolnym powietrzu. Podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości od tych gruntów stanowi czynsz z tytułu dzierżawy, o ile podatek od nieruchomości obliczony od czynszu nie jest niższy niż podatek obliczony od powierzchni gruntu w m^2. W przeciwnym przypadku podstawę opodatkowania tych gruntów stanowi powierzchnia w m^2.

Do art. 8 ust. 4.

28. W odniesieniu do budynków będących we władaniu podmiotów gospodarki uspołecznionej, zajętych na hotele (w tym również hotele robotnicze, pensjonaty) należy przyjmować za podstawę opodatkowania pełną wartość będącą podstawą amortyzacji tych budynków, jako dla budynków użytkowych. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych wartość tę należy zmniejszyć o współczynnik sezonowości będący stosunkiem ilości miesięcy niesezonowych do 12 miesięcy.

29. Ponieważ przepisy w zakresie amortyzacji środków trwałych (Mon. Pol. z 1966 r. Nr 65, poz. 312) zaliczają do grupy budynków tylko te domki kempingowe, których kubatura wynosi powyżej 100 m^3, podatek od nieruchomości należy ustalać wyłącznie od domków o kubaturze przewyższającej 100 m^3. Podstawę opodatkowania dla domków kempingowych będących we władaniu jednostek gospodarki uspołecznionej należy ustalać według zasad określonych w pkt 28.

Prywatne domki kempingowe stanowiące nieruchomość w rozumieniu przepisów prawa cywilnego podlegają opodatkowaniu bez względu na ich powierzchnię od czynszu według tabeli Nr 1 lub według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale mieszkalne w zależności od tego jaki czynsz właściciel domu opłacałby jako najemca.

30. Jeżeli hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, domki kempingowe itp. podmiotów gospodarki nieuspołecznionej, będących z tytułu prowadzenia tej działalności podatnikami podatku obrotowego i dochodowego położone są w miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych, w których sezon trwa mniej niż 12 miesięcy, wartość czynszową należy ustalać jedynie za okres sezonu według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale użytkowe.

31. Jeżeli wynajem pokoi umeblowanych dokonywany jest w warunkach uzasadniających opodatkowanie podatkiem od wynagrodzeń, zarówno podstawę opodatkowania jak i stawkę podatku od nieruchomości należy stosować jak dla budynków (lokali) zajętych na cele mieszkalne przez właściciela w zależności od tego czy jako najemca opłacałby czynsz według tabeli Nr 1 czy też według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale mieszkalne.

32. W domach jednorodzinnych wynajem zachodzi w przypodkach:
   1) wynajmu całego budynku na cele mieszkalne bądź użytkowe; za podstawę opodatkowania przyjmuje się wówczas czynsz umowny, jeżeli budynek korzysta nadal z wyłączenia spod publicznej gospodarki lokalami, nie niższy jednak niż wynikający z obowiązujących przepisów czynszowych, przy czym jeżeli chodzi o lokale mieszkalne nie niższy niż wynika według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale mieszkalne;
   2) zajmowania lokali mieszkalnych przez osoby, które zajęły lokal przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. Nr 47, poz. 228); najemcy ci, do czasu opuszczenia tych lokali korzystają z uprawnień przewidzianych w przepisach o publicznej gospodarce lokalami i opłacają czynsz według tabeli Nr 1 lub tabeli Nr 2 w zależności od tego do jakiej kategorii najemców należą;
   3) wynajmu użytkowej części budynku.

   W tych wypadkach za podstawę opodatkowania przyjmuje się czynsz. W pozostałych wypadkach za podstawę opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową nawet, gdyby właściciel podnajmował część pomieszczeń na cele mieszkalne.

Do art. 9.

33. Jeżeli lokale mieszkalne lub użytkowe zajmowane są bezpłatnie przez członków rodziny właściciela budynku, dla celów podatku od nieruchomości należy je traktować jako lokale zajmowane przez właściciela budynku.

Jeżeli na podstawie obowiązujących przepisów czynszowych członek rodziny opłacałby czynsz według tabeli Nr 2 stawek czynszowych za lokale mieszkalne czynsz ten przyjmuje się za podstawę opodatkowania również w odniesieniu do części budynku zajętej przez właściciela.

34. Jeżeli do podstawy opodatkowania mają zastosowanie różne stawki podatkowe, należy zaokrąglić poszczególne części podstawy opodatkowania podlegające opodatkowaniu według poszczególnych stawek.

Do art. 10 ust. 1.

35. Ulga wymieniona w art. 10 ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania w przypadku, gdy podatnicy pobierają wprawdzie renty z funduszów państwowych, lecz jednocześnie sami pobierają lub są małżonkami osób pobierających wynagrodzenia podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń. W takich przypadkach, stosownie do art. 10 ust. 1 pkt 1 należy stosować ulgę w wysokości 1/3 stawki podatkowej.

Wymieniona ulga przysługuje natomiast małżonkom osób pobierających wyłącznie renty z funduszów państwowych, jeżeli żadne z małżonków nie pobiera wynagrodzeń podlegających przepisom o podatku od wynagrodzeń i nie jest w danym roku podatnikiem podatku obrotowego i dochodowego bądź tylko dochodowego.

Podatek od lokali

Do art. 15 ust. 3.

36. Za pomieszczenia otwarte w rozumieniu tego przepisu należy uważać wszelkie pomieszczenia przeznaczone dla celów użytkowych mieszczące się w prowizorycznych zabudowaniach nie związanych trwale z gruntem i nie podlegających podatkowi od nieruchomości oraz place zajęte na cele użytkowe.

W związku z powyższym podlegają opodatkowaniu podatkiem od lokali m. in. urządzenia handlowo-usługowe na targowiskach, zajmowane przez osoby, które zawarły

z jednostką prowadzącą targowisko umowę o dzierżawę urządzeń handlowych i które z tego powodu nie są obowiązane do płacenia opłaty targowej. Podlegają również opodatkowaniu pomieszczenia handlowe (kioski) nie stanowiące własności jednostki prowadzącej targowisko, lecz własność osób, które wydzierżawiły na terenie targowiska place pod własne urządzenia handlowe.
Za powierzchnię podlegającą podatkowi od lokali na targowiskach należy uważać nie tylko powierzchnię urządzenia handlowego (stoiska, kiosku, straganu), lecz również powierzchnię placu, zajmowaną przy urządzeniu handlowym na przechowywanie towaru lub opakowania. Dla urządzeń handlowo-usługowych na targowiskach (hale targowe, bazary, sklepy, pawilony, kioski, place targowe itp.) za podstawę opodatkowania w podatku od lokali należy przyjmować czynsz według tabeli Nr 3 stawek czynszowych za lokale użytkowe.

37. Ponieważ podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju pomieszczenia przeznaczone dla celów użytkowych, prowizoryczne garaże należy traktować jako lokale użytkowe podlegające opodatkowaniu podatkiem od lokali na podstawie przepisu art. 15 ust. 3 i ustalać podatek od podstawy opodatkowania jak dla garaży znajdujących się w budynkach o charakterze trwałym.
Od gruntu, na którym garażowane są samochody na wolnym powietrzu, podatku od lokali nie należy pobierać.

Do art. 16 pkt 1.

38. Lokale zespołów adwokackich wolne są od podatku od lokali, jako zajmowane przez organizacje zawodowe. Zwolnienie obowiązuje od 1964 r.

Do art. 16 pkt 6.

39. Lokale wynajęte, lokale oddane do bezpłatnego używania osobom trzecim lub pozostawione przez właściciela do własnego użytku na jakiekolwiek cele, chociażby faktycznie nie były jeszcze używane, uważa się za lokale zajęte.

Do art. 20 ust. 1 pkt 2 lit. a) i ust. 2.

40. W związku z obniżeniem stawki podatku od lokali dla zakładów rzemieślniczych z 60% do 30% zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 25 marca 1968 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali oraz zawieszenia poboru podatku od lokali (Mon. Pol. Nr 14, poz. 91) przepisu ust. 2 nie należy stosować, ponieważ ulga przewidziana w tym przepisie uwzględniona została w powołanym wyżej zarządzeniu.

Opłata od środków transportowych

Do art. 24 ust. 1 pkt 7, 8 i 9.

41. Przez łodzie motorowe należy uważać łodzie z silnikami wmontowanymi na stałe.

42. Opodatkowaniu podlegają tylko łodzie wykorzystywane dla celów zarobkowych.
Nie podlegają opłacie łodzie wykorzystywane dla własnych potrzeb gospodarczych, jak np. dla przewożenia plonów z pola.

43. Jachty płaskodenne nie są jachtami kilowymi. Należy traktować je w zależności od rodzaju łodzi jako łodzie motorowe lub wiosłowe bądź żaglowe.

Opłata targowa

Do art. 26 ust. 1 i 2.

44. Nie ma obowiązku poboru opłaty targowej na punktach skupu żywca znajdujących się poza targowiskami, prowadzonych dla własnych potrzeb przez gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska" na własnych lub dzierżawionych placach.

Do art. 28.

45. Nie należy pobierać opłaty targowej na targowiskach dzierżawionych przez gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska" przy skupie przez te spółdzielnie zwierząt rzeźnych i produktów gospodarstwa rolnego. Jeżeli na targowiskach dzierżawionych przez spółdzielnie dokonuje się również sprzedaży innym nabywcom to od osób dokonujących takiej sprzedaży należy pobierać opłatę targową; obowiązek poboru tej opłaty ciąży na dzierżawcach targowisk, a więc na gminnych spółdzielniach „Samopomoc Chłopska".

Opłata uzdrowiskowa

Do art. 34 ust. 1.

46. Za stacje klimatyczne mogą być uznane miejscowości posiadające właściwości klimatu, krajobrazu, warunki środowiskowe i stan zagospodarowania w zakresie umożliwiającym szeroki, stały lub sezonowy ruch turystyczny w celach wypoczynkowo-zdrowotnych. Wykaz tych miejscowości powinien być ogłoszony w dziennikach wojewódzkich zgodnie z art. 34 ust. 2.

47. W szregu miejscowości, w których pobierane są opłaty znajdują się sanatoria, prewentoria przeciwgruźlicze, zakłady dla nerwowo i psychicznie chorych, sanatoria rehabilitacyjne dla dzieci i młodzieży, a także dla dorosłych po chorobie Heine-Medina itp. zakłady udzielające świadczeń w zakresie opieki zdrowotnej zamkniętej. Osoby przebywające na leczeniu w tych zakładach nie mogą być zaliczone do osób przebywających w uzdrowisku dla celów wypoczynkowo-kuracyjnych. W związku z tym należy przyjąć, iż w omawianych przypadkach przepisy w zakresie opłaty uzdrowiskowej nie mają zastosowania i brak jest uzasadnienia do żądania od kuracjuszy zamkniętych zakładów służby zdrowia uiszczania tej opłaty, a tym bardziej egzekwowania jej ze środków budżetowych wymienionych zakładów. Zakłady te bowiem nie mają podstaw do ściągania opłaty od korzystających z ich usług.

Podatek od posiadania psów

Do art. 39 pkt 6.

48. W przypadku, gdy posiadanie jednego psa wolne jest od podatku na podstawie art. 39 pkt 6, przy opodatkowaniu posiadania następnych psów należy stosować stawki przewidziane dla drugiego i dalszych psów.

Zaliczki na podatek od nieruchomości

49. Przepisy § 17 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 lutego 1962 r. w sprawie zaliczek na podatki (Dz. U. Nr 45, poz. 66 i z 1968 r. Nr 40, poz. 284) odnoszą się do budynków stanowiących własność (współwłasność) osób fizycznych.

W zakresie stosowania przepisów dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych tracą moc wszystkie publikowane okólniki wydane przed ogłoszeniem niniejszej wykładni.

PODSEKRETARZ STANU
J. Dusza

KOMUNIKAT Nr 12/68

o skreśleniu z listy biegłych księgowych.

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Monitor Polski Nr 8, poz. 39) zawiadamia się, że zostały skreślone z listy dyplomowanych biegłych księgowych następujące osoby:

1) Ob. Halina Druska, zam. w Warszawie, ul. Hoża 64 m. 10 — nr leg. 137;
2) Ob. Edmund Gutkowski, zam. w Szczecinie, ul. Mickiewicza 115 m. 6 — nr leg. 446.

Jednocześnie unieważnia się w.w. legitymacje.

MINISTER FINANSÓW
z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU
Z. Paryziński

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzystka 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91.1-8636, cz. 08, dz. 40, rozdz. 400 w V-tym Oddz. Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW N-1352 68. Nakł. 36.500 egz. P-25.